

zabavením jí patřících předmětů (viz rozh. č. 4632, 5963, 10336 a 13059 Sb. n. s.), při čemž v posledních dvou rozhodnutích jest ještě uvedeno, že tu takováto odpovědnost jest jen tehdy, kdyby třetí osoba dokázala, že vymáhající věřitel provedl zabavení v úmyslu, aby ji poškodil. To však nebylo v souzeném případě ani tvrzeno, ani dokázáno. Nepřísluší proto žalobci proti žalovanému nárok na náhradu zažalované škody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud schvaluje právní názor odvolacího soudu, že při exekčním zabavovacím úkonu provedeném v sobotu dne 8. června 1936 bylo sice osvědčováno oproti intervenientu, že zabavované maso je vlastnictvím žalobce a nikoliv povinného, že však osvědčení listinné ani svědecké nebylo takové, aby intervenient resp. žalovaný mohl nabýti ihned přesvědčení o žalobcově vlastnickém právu, že tedy jeho vlastnictví nebylo při exekčním úkonu samém n e p o c h y b n ě prokázáno a že žalovanému resp. jeho intervenientu příslušelo proto právo přezkoumati si ještě údaje a nabídnuté důkazy. Že se žalovaný při výkonu svého práva dopustil šikány dle § 1295, odst. 2, obč. zák., není již v dovolání uplatněno.

Pokud se dovolatel snaží dovoditi, že žalovaný po zabavení a uschování masa neučinil včas vše, čeho bylo třeba k vrácení zabaveného masa žalobci, a pokud tak usuzuje z toho, že žalovaný měl při nejmenším vydati žalobci potvrzení o souhlasu s vydáním uschovaného masa v jatkách po případě se zrušením exekuce, jest žalobci odvětiti, že vydání potvrzení v prvé stolici neuplatňoval a že tedy jde o nedovolenou novotu v dovolacím řízení (§ 504, odst. 2, c. ř. s.). Ostatně by ani tím nebyl žalobcův nárok dostatečně prokázán, poněvadž se žalobce ani nepokusil tvrditi ani dokázati, že by si podle takového potvrzení mohl ještě téhož dne odpoledne (v sobotu) dne 8. června 1936 obstarati u soudu potřebné usnesení a v jatkách vydání masa.

Čís. 16705.

Dovolená zaměstnanců (zák. č. 67/1925 Sb. z. a n.)

Ujednání úkolové (akordní) mzdy nečiní nemožným stanovení určité pracovní doby. I v takovémto případě jest podmínkou pro udělení placené dovolené, že zaměstnanec stále a správně zachovával pracovní dobu, stanovenou pracovní nebo služební smlouvou, a lze zaměstnanci odečísti od dovolené dobu, kterou bezdůvodně zanedbal před nastoupením dovolené v jednotlivém roce.

(Rozh. ze dne 11. února 1938, Rv I 2126/37.)

Žalobce, jenž byl u žalovaného Hospodářského družstva členů společnosti velkořezníků v P. zaměstnán nepřetržitě od roku 1928 jako řeznický dělník na jatkách za úkolovou (akordní) mzdu, domáhá se na žalovaném družstvu zaplacení 765 Kč 50 h s přísl. z důvodu náhrady za dovolenou v letech 1935 a 1936. Nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud, prohlásiv dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí, v podstatě z těchto důvodů: Jest uvažiti, že žalobcova práce byla celoroční akordní prací a že tu nejde o sezonního nebo jiného zaměstnance ve smyslu § 5 zák. ze dne 3. dubna 1925, č. 67 Sb. z. a n. Hledíc na to nelze ani namítati, že dovolená nepatří žalobci proto, že zanedbal mnoho pracovních dnů a že si tímto samovolným vysazováním z práce dovolenou vybral, neboť o vysazování z práce nelze mluvit již proto, že jím jest rozuměti hromadné vysazování zaměstnanců z práce zaměstnavatelem se svolením zaměstnanců, a tomu v souzeném případě tak nebylo. Ježto jednorozhodnou dobu zaměstnání, rozhodující pro nároky na placenou dovolenou, jest počítati od počátku měsíce května a dovolená se udílí podle § 12 uved. zák. v období od 1. května do konce září mimo podniky sezonní, zejména zemědělské, a souzená žaloba byla podána až 20. října 1936, tedy po uplynutí uvedeného období, má odvolací soud za to, že jsou důvodné žalobcovy nároky na dovolenou za léta 1935 a 1936, které byly, jak je nesporné, za obě léta žalobcem také uplatněny, a že jeho nárok na dovolenou za rok 1936 není předčasný. Nebylo proto ani potřebí uvažovati o tom, zda žalobce, jak žalované družstvo namítalo, zanedbal mnoho pracovních dnů, zda nedodržoval týdenní 48hodinovou dobu pracovní, či zda konal nebo nekonal pohotovostní službu a inspekce, a z příkazu koho je konal.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby o věci dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Žalované družstvo předneslo v odvolacím řízení, že žalobce nedodržoval určenou pracovní dobu 48 hodin týdně a že zanedbal určitý počet pracovních hodin, že akordní mzdy žalobcovy byly určeny smluvenými částkami za předpokladu, že žalobce bude řádně dodržovati týdenní pracovní dobu, že žalobce každý týden bez svolení a proti příkazu žalovaného zaměstnavatele pracoval jen 3 až 4 dny, kdežto zbývající dny v týdnu nepracoval, a že tak zanedbal bez omluvy v roce 1935 24 pracovních dnů, v roce 1936 7 pracovních dnů, jež jest odečísti od doby dovolené, takže žalobce nemá ani proto nárok na dovolenou. Z toho již také plyne, že je bezdůvodná výtku dovolací odpovědi, že žalovaná neuplatnila v odvolacím řízení, že žalobce nedodržoval týdenní pracovní dobu.

Podle § 7 zák. č. 67/1925 Sb. z. a n. jest podmínkou zaměstnancova práva na placenou dovolenou, že zaměstnanec zachovával v období, jež

odůvodňuje jeho nárok na dovolenou, stále a správně pracovní dobu určenou pracovní smlouvou a podle § 8 téhož zákona lze odečísti zaměstnanci od dovolené v tom neb onom roce dobu, již bezdůvodně zanedbal před nastoupením dovolené v jednotlivém roce. Je proto nutnou podmínkou pro správné správní posouzení, aby byl zjištěn obsah služební smlouvy mezi stranami rozepře, zejména v té příčině, zda byla mezi nimi ujednána výslovně nebo konkludentně určitá doba pracovní.

Odvolací soud sice provedl o námitkách žalovaného družstva i o okolnostech tvrzených žalobcem, »že ve služební smlouvě nebyla určena denní nebo týdenní pracovní doba, že žalobci bylo stejně jako ostatním dělníkům dovoleno, aby si zařídil takové směny, aby zákonu bylo vyhověno a řádný provoz nebyl rušen, že dny, po které nepracoval, byly nahrazeny tak zvanou pohotovostní a inspekční službou, již konal k příkazu a za souhlasu žalovaného družstva« — všechny důkazy vyjma výsledků stran, neučinil však o těchto skutečnostech ani o tom, zda a kolik pracovních dnů žalobce bezdůvodně zameškal bez řádné omluvy, žádných zjištění, poněvadž ony skutečnosti mylně pokládal za nezávážné proto, že žalobce měl akordní mzdu. Avšak tento způsob odměňování zaměstnanců nevylučuje ještě ujednání určité pracovní doby. Byla-li však taková určitá pracovní doba smluvna, jest její zachování podle § 7 dotč. zák. předpokladem pro nárok na placenou dovolenou. Ježto věc pro doličené nedostatky není zralá k rozhodnutí (§ 35 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.), bylo se usnésti, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 16706.

V zemědělském vyrovnacím řízení v době před účinností vládního nařízení č. 159/1937 Sb. z. a n., t. j. před 30. červnem 1937, byl vyrovnací dlužník povinen v návrhu na odklad exekučních úkonů podle § 9 a) vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. v doslovu vládního nařízení č. 259/1936 Sb. z. a n. tvrditi a osvědčiti podmínky uvedené v prvním odstavci § 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. a nebylo na věřiteli, aby tvrdil a osvědčil, že tomu tak není.

Naproti tomu bylo věcí věřitele odporujícího odkladu exekučních úkonů, aby tvrdil a osvědčil okolnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 § 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n., vylučující ochranu vyrovnacího dlužníka.

(Rozh. plenárního senátu ze dne 14. února 1938, Pres. 1446/37.)

V rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. května 1937, Rv IV 208/37-2 byla vyslovena zásada, že není povinností vyrovnacího dlužníka, k jehož návrhu bylo zahájeno zemědělské vyrovnací řízení, aby v návrhu na odklad exekučních úkonů podle § 9 a) vlád. nařízení č. 76/1936